

[Elna Munch.]

Hverv, selv om han ogsaa vilde egne sig til det. Hvis man derfor blev stillet overfor Nødvendigheden af at stille i Spidsen en dygtig Forretningsmand, som i øvrigt ikke havde nogen særlig kunstnerisk Indsigt, vilde det vist være nødvendigt at skabe en vis kunstnerisk Kontrol eller i hvert Fald en raadgivende Institution ved Siden af ham. Paa en Maade har Ministeren jo været inde paa den samme Tanke, idet han mener, at den litterære Sagkundskab skal være repræsenteret i Kontrolkomiteen, men jeg kunde ønske denne Side af Sagen noget stærkere pointeret. Naturligvis er jeg enig i, at man maa bort fra enhver direkte ministeriel Indblanding i Repertoiret og lignende Forhold, ligesom jeg ogsaa mener, at det ikke tilkommer Rigsdagens Medlemmer i en saa udstrakt Grad som hidtil at gøre de enkelte Skuespillere og Stykker til Genstand for Kritik, hvad enten de nu har set Stykkerne og Skuespillerne eller ikke, men det kan selvfølgelig ikke nægtes, at det økonomiske Resultat i høj Grad afhænger af den kunstneriske Ledelse af den Scene, som Staten støtter paa en saa rundhaandet Maade.

Inden Staten slipper sit Tag i Teatret, er der dog visse Omraader, hvor jeg tror, man maa sikre sig Reformen. Jeg tænker her f. Eks. paa den Undervisning, de Børn faar, der skal opdrages til Balletten. Jeg taler her til Skoleministeren, ikke til Teaterministeren. Er de Forhold, hvorunder disse Børn undervises, virkelig forsvarlige? Er for det første Lokalerne forsvarlige? Jeg ved ikke, om man har faaet andre Lokaler nu ved Nybygningen, de Lokaler, jeg har set, var ikke egnede til Undervisning, det var Kvistkamre, hvor Solen i hvert Fald kun kunde naa ned i Haartoppen paa Børnene, hvis den i det hele taget kunde trænge igennem den snævre Tragt, hvori Vinduerne sidder. Men maaske gør det ikke saa meget, hvordan Lokalerne er, for Børnene er der ikke ret meget, de er bestandig til Prøver. Det siges, at der er dygtige Lærerkrafter, men mod saadanne Forstyrrelser i Undervisningen kæmper selv de dygtigste Lærere forgæves. Jeg tror heller ikke, Resultatet helt kan staa for Kritik. Jeg har netop haft Lejlighed til at se det Dansk, 16—17 Aars Elever fra Skolen skriver, og jeg tør nok sige, at nogen egentlig Hædren af vort Sprogs Mester Oehlschläger var det ikke. Man siger jo, at hvad man har i Benene, behøver man ikke at have i Hovedet; det er dog ikke altid, at det slaar til. Er det ikke muligt at træffe en saadan Ord-

ning, at disse Børn kan komme i en almindelig Skole mellem andre Børn. Vilde det ikke ogsaa af andre end rent undervisningsmæssige Grunde være heldigt, om Børnene spredtes rundt om i vore Skoler? Og er det rigtigt og nødvendigt — jeg synes, dette Spørgsmaal bør rejses — at opretholde Balletskolen paa Teatret?

Den højtærede Undervisningsminister udtalte, at Teatret bør være et folkeligt Teater. Jeg kan ganske slutte mig dertil, men i saa Fald maa Priserne sættes ned, og dér staa man overfor den Vanskelighed, at man, naar Staten har sluppet sit Tag i Teatret, ingen Mulighed har for at ordne denne Sag. Den ærede Ordfører for Venstre (Inger Gautier Schmit) udtalte, at det brede Publikum ikke havde den Teaterinteresse her i Landet som f. Eks. i Tyskland. Jeg tror, det er fuldkommen forkert. Det er rigtigt, at i de tyske Teatre møder Folk med deres Madpakker og sidder i Teatret paa jævn Maade, som vi ganske vist ikke kender det her, og det gør man baade paa de billigste og de dyreste Pladser; det er en Skik, der blev indført under Krigen; om man bør efterfølge den eller ikke, tør jeg ikke udtale mig om. Men det er givet, at naar der er de saakaldte Foreningsforestillinger, er det kongelige Teater altid udsolgt; saa snart det drejer sig om Foreningsforestillinger, ser man i Avertissementerne: Alt udsolgt. Altsaa, saa snart Priserne er nedsat, er Teatret udsolgt. Jeg tror derfor, det er rigtigt at gaa den Vej; der er ganske utvivlsomt i den brede Befolkning stor Interesse for Teatret, og naar blot Priserne nedsættes, er jeg vis paa, at man ikke behøver at spille for tomme Bænke. Det glæder mig, at den højtærede Minister antydede, at man i Fremtiden vilde gaa i den Retning.

Jeg tror ligesom andre ærede Talere, at det vilde være rigtigt at skabe en Ordning med Hensyn til Forestillinger i Provinsen. Det er med Rette sagt, at en stor Del af Danmarks Befolkning er med til at opretholde det kongelige Teater uden nogen Sinde at have nogen Mulighed for at faa dets Stykker at se og høre. Det kongelige Teaters Kunstneres Gæstespil i Provinsen bør organiseres mere planmæssigt, hvis det for øvrigt i Fremtiden vil være muligt at ordne saadanne Turneer; Kunstnerne vil sikkert, naar der bliver to Scener, faa en hel Del mere at gøre.

Den højtærede Minister udtalte sig med Optimisme om den fremtidige Ordning: Det kan gaa, det skal gaa, og det vil gaa — det var Ledemotivet i den højtærede Mini-